

ĐIỀU QUAN TRỌNG LÀ ĐƯỢC Ở TRONG TAY CHÚA

Kinh thánh: Các quan xét 3:12-31

“12 Dân Y-sơ-ra-ên lại làm điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va; nên Đức Giê-hô-va khiến Êc-lôn, vua Mô-áp trở nên cường thịnh để hãm đánh Y-sơ-ra-ên. 13 Vậy, Êc-lôn nhóm hiệp chung quanh mình dân Am-môn và dân A-ma-léc, kéo đi đánh Y-sơ-ra-ên và chiếm lấy thành Cây chà là. 14 Dân Y-sơ-ra-ên bị phục dịch Êc-lôn, vua Mô-áp, trong mười tám năm. 15 Đoạn, dân Y-sơ-ra-ên kêu la cùng Đức Giê-hô-va, Đức Giê-hô-va đẩy lên cho chúng một đấng giải cứu, là Ê-hút, con trai Ghê-ra, thuộc về chi phái Bên-gia-min, là người có tật thuận tay tả. Dân Y-sơ-ra-ên sai người đem lễ cống cho Êc-lôn, vua Mô-áp. 16 Ê-hút tự làm lấy một cây gươm hai lưỡi, dài một thước, và đeo theo trong mình áo nơi háng hữu. 17 Vậy, người đem dâng lễ cống cho Êc-lôn, vua Mô-áp, là một người rất mập. 18 Khi dâng lễ cống rồi, bèn cho những kẻ đã đem lễ vật đến đi về. 19 Nhưng chính người đến hãm lấy đá ở gần Ghinh-ganh, thì trở lại, nói rằng: Hỡi vua, tôi có một lời tâu kín cùng vua. Vua truyền: Hãy nín! Hết thấy những kẻ hầu cận vua bèn đi ra. 20 Bấy giờ, vua đang ngồi một mình nơi lầu mát; Ê-hút đến gần mà nói rằng: Tôi có một lời của Đức Chúa Trời tâu lại với vua. Êc-lôn vừa đứng dậy khỏi ngai; 21 Ê-hút bèn giơ tay tả ra rút gươm đeo ở phía hữu, mà đâm người nơi bụng. 22 Cán gươm cũng lút theo lưỡi, mỡ líp lại xung quanh lưỡi gươm; vì người không rút gươm ra khỏi bụng, nó thẩu ra sau lưng. 23 Đoạn, Ê-hút lánh ra nơi hiên cửa, đóng các cửa lầu mát lại và gài chốt. 24 Khi Ê-hút đi ra khỏi, các đầy tớ đến xem, thấy các cửa lầu mát đều đóng gài chốt, thì nói với nhau rằng: Hoặc vua đi ngai trong lầu mát chẳng. 25 Chúng đợi rất lâu, đến đổi hổ thẹn; song vì không thấy vua mở cửa phòng, bèn lấy chìa khóa và mở: kìa thấy chúa mình đã chết, nằm sải trên đất. 26 Trong khi chúng trì hoãn, Ê-hút đã trốn qua khỏi các hầm đá, lánh đến Sê-ri-a. 27 Người vừa đến, bèn thổi kèn lên trong núi Êp-ra-im; dân Y-sơ-ra-ên đều cùng người xuống khỏi núi và chính người đi ở đầu hết. 28 Ê-hút nói cùng chúng rằng: Hãy theo ta, vì Đức Giê-hô-va đã phó vào tay các ngươi dân Mô-áp, là kẻ thù nghịch các ngươi. Chúng đều theo người xuống chiếm cứ các chỗ cận sông Giô-đanh, là đường đi đến Mô-áp, cấm không cho ai đi qua. 29 Vậy, trong lúc đó dân Y-sơ-ra-ên đánh giết chừng mười ngàn người Mô-áp, thấy đều là tay mạnh mẽ, can đảm, không một ai thoát khỏi được. 30 Trong ngày đó, dân Mô-áp bị phục dưới tay Y-sơ-ra-ên; xức được hòa bình trong tám mươi năm. 31 Sau Ê-hút, có Sam-ga, con trai của A-nát. Người dùng một cây đót bò mà đánh giết sáu trăm người Phi-li-tin, và cũng giải cứu Y-sơ-ra-ên.”

Gợi ý bài học: Sự bình an mà quan xét đầu tiên Ôt-ni-ên đem lại đã chấm dứt sau khi ông qua đời. Dân Y-sơ-ra-ên một lần nữa quên Đức Chúa Trời và quay về con đường thờ thần tượng. Vì thế, Đức Chúa Trời để Êc-lôn, vua Mô-áp, trở nên mạnh mẽ và áp bức họ. Trước đây, dân Y-sơ-ra-ên chịu sự thống trị của Cu-san Ri-sa-tha-im trong tám năm. Lần này, họ phải phục vụ Êc-lôn suốt mười tám năm. Thời gian áp bức kéo dài cho thấy dân sự ngày càng lún sâu hơn vào vòng xoáy của tội lỗi. Tuy nhiên, khi họ kêu

cầu Đức Giê-hô-va, Ngài lại lập một người giải cứu. **Đức Chúa Trời không đối xử với họ theo sự bất trung của họ**, nhưng đáp lại tiếng kêu cầu bằng lòng thương xót.

Người giải cứu thứ hai được Đức Chúa Trời lập nên là **Ê-hút, con trai Ghê-ra, thuộc chi phái Bên-gia-min**. Kinh Thánh giới thiệu ông là một người thuận tay trái. Cách diễn đạt trong nguyên văn có thể được hiểu là Ê-hút bị hạn chế ở tay phải, hoặc ông là một chiến binh được huấn luyện đặc biệt để sử dụng tay trái. Dù hiểu theo cách nào, Ê-hút vẫn là một người khác với tiêu chuẩn phổ biến của xã hội lúc bấy giờ. **Điều con người có thể xem là bất thường hoặc bất lợi lại trở thành phương tiện Đức Chúa Trời sử dụng để giải cứu dân Ngài**. Ê-hút làm một thanh gươm hai lưỡi, giấu nó dưới áo bên đùi phải rồi đến dâng cống vật cho vua Êc-lôn. Vì người ta thường nghĩ rằng một chiến binh sẽ dùng tay phải và giấu vũ khí bên trái, thanh gươm của Ê-hút không dễ bị phát hiện. Sau khi dâng cống vật, Ê-hút quay lại và nói với vua rằng ông có một sứ điệp bí mật. Khi chỉ còn hai người, Ê-hút dùng tay trái rút gươm từ đùi phải và bắt ngờ tấn công Êc-lôn. Sau đó, ông khóa cửa căn phòng và trốn thoát đến Sê-i-ra trước khi các đầy tớ của vua phát hiện sự việc. Kinh Thánh không ca ngợi sự khéo léo của Ê-hút như nguồn gốc của chiến thắng. Điểm chính của câu chuyện là Đức Chúa Trời đã chọn một người không theo tiêu chuẩn thông thường và sử dụng chính đặc điểm riêng của người ấy để thực hiện kế hoạch giải cứu. Con người thường chú ý đến những gì một người còn thiếu. Nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy điều Ngài có thể sử dụng.

Sau khi thoát khỏi cung điện, Ê-hút thổi kèn tập hợp dân Y-sơ-ra-ên. Ông tuyên bố: “Hãy theo ta, vì Đức Giê-hô-va đã phó vào tay các ngươi dân Mô-áp, là kẻ thù nghịch các ngươi.” Dân Y-sơ-ra-ên theo Ê-hút, chiếm giữ các bến cạn của sông Giô-đanh và chặn đường rút lui của quân Mô-áp. Họ đánh bại khoảng mười nghìn chiến binh mạnh mẽ, không để một người nào trốn thoát. Bí quyết chiến thắng không nằm ở sức mạnh quân sự của Y-sơ-ra-ên, nhưng ở điều Ê-hút đã tuyên bố: **Đức Giê-hô-va đã phó quân thù vào tay họ**. Trước đó, vì phạm tội, Y-sơ-ra-ên bị phó vào tay Mô-áp. Nhưng khi Đức Chúa Trời ra tay giải cứu, Mô-áp lại bị phó vào tay Y-sơ-ra-ên.

Mọi người đều ở dưới bàn tay tể trị của Đức Chúa Trời: dân Y-sơ-ra-ên, vua Êc-lôn, quân đội Mô-áp và cả Ê-hút. Quyền lực của kẻ thù không nằm ngoài quyền kiểm soát của Ngài, và khả năng của người giải cứu cũng không độc lập với Ngài. Nhờ chiến thắng ấy, Mô-áp bị khuất phục và xứ sở được hòa bình trong tám mươi năm.

Sau Ê-hút, Kinh Thánh giới thiệu quan xét thứ ba là **Sam-ga, con trai A-nát**. Thông tin về ông rất ít. Kinh Thánh không nói rõ ông thuộc chi phái nào hay có địa vị gì trong xã hội. Một số người cho rằng tên Sam-ga không phải là tên Hê-bơ-rơ, nên ông có thể có nguồn gốc ngoại bang. Những người khác dựa vào vũ khí ông sử dụng để cho rằng ông chỉ là một người nông dân bình thường. Vũ khí của Sam-ga không phải là gươm, giáo hay cung tên, nhưng chỉ là một **cây gậy chặn bò** – công cụ người nông dân dùng để điều khiển gia súc. Thế nhưng với công cụ bình thường ấy, ông đã đánh bại sáu trăm người Phi-li-tin và giải cứu Y-sơ-ra-ên. Sam-ga có thể không phải là một chiến binh nổi tiếng, nhưng ông đã trở thành người giải cứu khi được Đức Chúa Trời sử dụng. Cây gậy giữ bò nằm trong tay Sam-ga; còn chính Sam-ga lại nằm trong bàn tay Đức Chúa Trời.

Điều quan trọng không phải là chúng ta có gì? Nhưng câu chuyện của Ê-hút và Sam-ga cho thấy điều quan trọng không phải là xuất thân của chúng ta, điểm mạnh hay điểm yếu của chúng ta, cũng không phải chúng ta đang cầm trong tay điều gì. **Điều quan trọng nhất là chúng ta có đang ở trong tay Đức Chúa Trời hay không.** Ê-hút có một bàn tay khác biệt. Sam-ga chỉ có một cây gậy thúc bò. Nhưng cả hai đều được Đức Chúa Trời sử dụng để giải cứu dân Ngài. Điều con người xem là yếu điểm, Đức Chúa Trời có thể biến thành phương tiện hoàn thành ý muốn Ngài. Một công cụ bình thường khi được đặt trong tay Chúa có thể trở thành công cụ thánh phục vụ công việc của Ngài.

Đức Chúa Trời không chỉ sử dụng những người nổi bật, tài năng hoặc có đầy đủ điều kiện. Ngài có thể thực hiện những việc lớn lao qua những con người bình thường, yếu đuối và có nhiều giới hạn như chúng ta. Điều này không có nghĩa chúng ta không cần rèn luyện hay chuẩn bị. Ê-hút đã hành động cách can đảm và khôn ngoan; Sam-ga cũng sử dụng điều mình có để chiến đấu. Nhưng sự chuẩn bị của con người chỉ trở nên có ý nghĩa khi được đặt dưới quyền của Đức Chúa Trời. Vì vậy, đừng chỉ cầu xin Chúa ban cho mình những điều người khác đang có. Hãy dâng cho Ngài chính con người mình cùng những gì đang có trong tay. Có thể đó chỉ là: Một khả năng rất bình thường. Một công việc ít người chú ý. Một lời động viên chân thành. Một tấm lòng sẵn sàng phục vụ. Một ít thời gian hoặc vật chất. Một kinh nghiệm đau thương đã được Chúa chữa lành. Nếu chúng ta đặt những điều ấy trong tay Đức Chúa Trời, Ngài có thể sử dụng chúng theo cách vượt quá điều chúng ta tưởng tượng.

Suy ngẫm và áp dụng bài học:

1. Tôi có đang tự ti vì điểm yếu hoặc hoàn cảnh của mình không? Tôi có đang kiêu ngạo vì nghĩ mình có nhiều hơn người khác không?
2. “Cây gậy thúc bò” đang có trong tay tôi là gì?
3. Tôi đã dâng khả năng, kinh nghiệm và những điều mình có cho Đức Chúa Trời chưa? Tôi có sẵn sàng vâng lời khi Đức Chúa Trời muốn sử dụng mình không?

*Đừng xem thường bản thân hoặc những điều nhỏ bé Chúa đã đặt trong tay chúng ta. Một người bình thường được Chúa sử dụng có thể làm nên điều phi thường. Một công cụ tầm thường được đặt trong tay Ngài có thể trở thành phương tiện đem lại sự giải cứu. **Điều quan trọng nhất không phải là tay chúng ta đang cầm điều gì, nhưng là cuộc đời chúng ta có đang được bàn tay Đức Chúa Trời nắm giữ hay không.***